

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 10Sžak/21/2019
Identifikačné číslo spisu: 1018200257
Dátum vydania rozhodnutia: 26. februára 2020
Meno a priezvisko: JUDr. Jana Hatalová
Funkcia:
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2020:1018200257.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako kasačný súd v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Eleny Berthotyovej, PhD. a členov senátu JUDr. Jany Hatalovej, PhD. a JUDr. Igora Belka a, v právnej veci žalobcu: K. B., nar. XX.XX.XXXX, štátny príslušník Ukrajiny, trvale bytom Z.. I. X/X, E., N. O., Ukrajina, zast. JUDr. Sabinou Hodoňovou, PhD., advokátkou, Advokátska kancelária BEDNÁŘOVÁ & HODOŇOVÁ, Mariánske námestie č. 31, 010 01 Žilina, proti žalovanému: Ministerstvo vnútra SR, Prezídium policajného zboru, Úrad hraničnej a cudzineckej polície, Riaditeľstvo hraničnej a cudzineckej polície Bratislava so sídlom Krížna 44, Bratislava, v konaní o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného vo veci administratívneho vyhostenia č. PPZ-HCP - BA2-2017/012302-007 zo dňa 30. novembra 2017, o kasačnej sťažnosti sťažovateľa proti právoplatnému rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 8Sa/16/2018-67 zo dňa 19. júna 2019, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky kasačnú sťažnosť z a m i e t a .

Sťažovateľovi nárok na náhradu trov kasačného konania n e p r i z n á v a .

O d ô v o d n e n i e

I.

Priebeh a výsledky administratívneho konania

1. Oddelenie cudzineckej polície PZ Tmava, rozhodnutím č.: PPZ-HCP-BA9-144-013/2 17-AV zo dňa 24.07.2017 rozhodlo podľa § 82 ods. 1 písm. b/ zákona č. 404/2011 Z. z. o pobyte cudzincov a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len ZoPC) o administratívnom vyhostení žalobcu na Ukrajinu, so zákazom vstupu na územie Slovenskej republiky a na územie všetkých členských štátov na dobu 2 rokov, pretože štátny príslušník tretej krajiny má neoprávnený pobyt na území Slovenskej republiky.

2. Proti prvostupňovému rozhodnutiu podal žalobca odvolanie, o ktorom rozhodol žalovaný rozhodnutím č. p.: PPZ-HCP-BA2-201/012302-007 zo dňa 30.11.2017 tak, že prvostupňové rozhodnutie o administratívnom vyhostení žalobcu potvrdil a odvolanie žalobcu zamietol.

3. Žalovaný dôvodil tým, že nebolo sporné, že žalobca má na území SR neoprávnený pobyt. Na územie schengenského priestoru pricestoval dňa 25.05.2017 a to na základe udeleného víza č. XXXXXXXXXX, typ C. použiteľné od 25.05.2017 do 12.06.2017, vydané SR s dĺžkou pobytu 04, platné na jeden vstup. Dňa 16.06.2016 žalobca podal na generálnom konzuláte SR v Užhorode (Ukrajina) žiadosť o udelenie prechodného pobytu na účel podnikania. Dňa 04.08.2016 správny orgán prvého stupňa prerušil konanie a vyzval žalobcu na odstránenie nedostatkov podania v lehote 90 dní. Žalobca nedostatky v určenej lehote neodstránil, preto správny orgán konanie zastavil dňa 13.03.2017. Rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť dňa 10.06.2017. Dňa 21.06.2017 bol žalobcovi udelený na území SR tolerovaný pobyt od 04.07.2017 do 14.07.2017. Podľa žalovaného žalobca sa na území SR a členských štátov schengenskej dohody nachádzal neoprávnene od 15.07.2017. V čase platnosti tolerovaného pobytu nepožiadaval o jeho predĺženie a neriešil svoj pobytový status. Poukázal na to, že totožnosť žalobcu bola preukázaná po predložení cestovného pasu Ukrajiny (nie biometrický) č. W. XXX XXX platného od 21.12.2015 do 21.12.2025.

4. Žalovaný na základe uvedeného rozhodnutie správneho orgánu prvého stupňa potvrdil a odvolanie žalobcu zamietol.

II.

Konanie na krajskom súde

5. Žalobca podal proti preskúmanému rozhodnutiu v zákonnej lehote správnu žalobu. Krajský súd v Bratislave po preskúmaní veci žalobu žalobcu ako nedôvodnú zamietol podľa § 240 SSP.

6. Vo vzťahu k uplatnenému dôvodu kasačnej sťažnosti ohľadne nesprávneho právneho posúdenia a nedostatočne zisteného stavu veci uviedol, že rozhodnutie správneho orgánu nemôže trpieť vadou nedostatočne zisteného skutkového stavu a súčasne aj nesprávneho právneho posúdenia veci. Teda, ak žalobca tvrdí, že zistenie skutkového stavu je nedostačujúce na riadne posúdenie veci, potom jeho námietka nesprávneho právneho posúdenia veci je a priori nedôvodná.

7. Podľa krajského súdu v posudzovanom prípade správne orgány vychádzali z dostatočne zistených skutočností a z týchto vyvodili správne právne závery a aplikovali na vec sa vzťahujúce právne predpisy. Namietaná vada konania správneho orgánu nebola zistená.

8. K námietke zásahu do práva žalobcu na rešpektovanie jeho súkromného a rodinného života vyhodnotil za nedôvodnú. Poukázal na to, že žalobca na území SR nemá rodinu, v ČR má družku a dve deti, pričom nebolo preukázané, že je ich otcom.

9. K námietke držby biometrického pasu uviedol, že žalobca svoju totožnosť nepreukázal biometrickým pasom. Správny orgán a ani súd nemôžu suplovať povinnosti účastníka konania, ktoré vlastným zavinením zhoršili svoje právne postavenie. Je povinnosťou účastníka predkladať dôkazy, a nie správneho orgánu vyhľadávať dôkazy, ktoré by mohli zmeniť právne postavenie účastníka v jeho prospech.

10. Na základe uvedených dôvodov žalobu žalobcu ako nedôvodnú zamietol.

III.

Obsah kasačnej sťažnosti/stanoviská

A)

11. Proti rozsudku krajského súdu sťažovateľ v zákonnej lehote podal kasačnú sťažnosť z dôvodu uvedeného v § 440 ods. 1 písm. g) S.s.p., t. j. krajský súd rozhodol na základe nesprávneho právneho posúdenia veci.

12. Sťažovateľ v nasledujúcich sťažnostných bodoch v súlade s § 445 ods. 1 písm. c) S.s.p. najmä namietal:- nesprávne právne posúdenie vo vzťahu k čl. 8 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd a čl. 3 Dohovoru o právach dieťaťa, - nedostatočné zistenie skutočného stavu veci vo vzťahu k skutočnosti, že sťažovateľ vedie riadne rodinný život na území ČR a je držiteľom biometrického pasu, - podstatné porušenie ustanovení o konaní pred orgánom verejnej správy vo vzťahu k odôvodneniu napadnutého rozhodnutia a k umožneniu, aby sa sťažovateľ mohol vyjadriť k podkladom rozhodnutia.

B)

13. Sťažovateľ vo vyjadrení ku kasačnej sťažnosti zotrval na svojom vyjadrení zo dňa 14.02.2019.

IV.

Právny názor Najvyššieho súdu

14. Senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky konajúci ako kasačný súd (§ 438 ods. 2 S. s. p.) predovšetkým postupom podľa § 452 ods. 1 v spojení s § 439 S.s.p. preskúmal napadnutý rozsudok krajského súdu, pričom po zistení, že kasačná sťažnosť bola podaná oprávnenou osobou v zákonnej lehote (§ 442 ods. 1, § 443 ods. 1 S.s.p.) a že ide o rozsudok, proti ktorému je kasačná sťažnosť prípustná (§ 439 ods. 1 S.s.p.), jednomyselne (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch) dospel k záveru, že kasačná sťažnosť je nedôvodná, a preto ju zamietol. Rozhodol bez nariadenia pojednávania (§ 455 S.s.p.) s tým, že deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke najvyššieho súdu. Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 26.02.2020 (§ 137 ods. 4 v spojení s § 452 ods. 1 S.s.p.).

Podľa § 3 ods. 2 Správneho poriadku, správne orgány sú povinné postupovať v konaní v úzkej súčinnosti s účastníkmi konania, zúčastnenými osobami a inými osobami, ktorých sa konanie týka, a dať im vždy príležitosť, aby mohli svoje práva a záujmy účinne obhajovať, najmä sa vyjadriť k podkladu rozhodnutia, a uplatniť svoje návrhy. Účastníkom konania, zúčastneným osobám a iným osobám, ktorých sa konanie týka, musia správne orgány poskytnúť pomoc a poučenie, aby pre neznalosť právnych predpisov neutrpeli v konaní ujmu.

Podľa § 32 ods. 1 Správneho poriadku, správny orgán je povinný zistiť presne a úplne skutočný stav veci a za tým účelom si obstarat' potrebné podklady pre rozhodnutie. Pritom nie je viazaný len návrhmi účastníkov konania.

Podľa 82 ods. 1 písm. b/ ZoPC, policajný útvar administratívne vyhostí štátneho príslušníka tretej krajiny, ak má neoprávnený pobyt na území Slovenskej republiky.

Nariadením Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) č. 2017/850, sú štátni príslušníci Ukrajiny, ktorí sú držiteľmi biometrických pasov vydaných v súlade s normami Medzinárodnej organizácie civilného letectva oslobodení od vízovej povinnosti.

15. Predmetom kasačnej sťažnosti bol napadnutý rozsudok krajského súdu, ktorým súd žalobu žalobcu zamietol.

16. Námietku sťažovateľa, že správne orgány nezobrali do úvahy skutočnosť, že je držiteľom biometrického pasu považoval kasačný súd síce za dôvodnú, na výsledok a teda zákonnosť rozhodnutia, však táto okolnosť nemala vplyv.

17. K uvedenej námietke považuje kasačný súd za dôležité zdôrazniť nasledovné: Na úvod treba pripomenúť, že Nariadenie Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) 2016/399 z 9. marca 2016, ktorým sa ustanovuje kódex Únie o pravidlách upravujúcich pohyb osôb cez hranice (Kódex schengenských hraníc) je priamo uplatniteľným predpisom (nariadením), ktorý upravuje prekračovanie ako vonkajších, tak vnútorných hraníc členských štátov Európskej únie, a vzťahuje sa na všetky osoby, vrátane občanov EÚ (čl. 3 v spojení s čl. 2 ods. 5 tohto nariadenia). Ďalej je potrebné pripomenúť, že zmyslom Kódexu schengenských hraníc je okrem iného stanoviť jasné, jednoduché a harmonizované pravidlá týkajúce sa výpočtu povolenej dĺžky krátkodobého pobytu v EÚ (porov. Bod 9 preambuly uvedeného nariadenia). V hlave II (Vonkajšie hranice) kapitole 1 (Prekračovanie vonkajších hraníc a podmienky vstupu) Kódexu schengenských hraníc sú upravené podmienky vstupu a pobytu štátnych príslušníkov tretích krajín pri krátkodobých pobytoch na území Európskej únie. Čl. 6 ods. 1 citovaného nariadenia osobitne stanovuje: „Pre plánované pobyty na území členských štátov, ktoré nepresiahnu 90 dní počas akéhokoľvek obdobia 180 dní, ktorým sa rozumie obdobie 180 dní bezprostredne predchádzajúce každému dňu pobytu, musia štátni príslušníci tretích krajín tieto podmienky: a) majú platný cestovný doklad oprávňujúci držiteľa k prekročeniu hranice, ktorý spĺňa tieto kritériá:

i) musí byť platný najmenej tri mesiace po zamýšľaný dátum odchodu z územia členských štátov. V naliehavých prípadoch, ktoré sú odôvodnené, je možné od splnenia tejto povinnosti upustiť, ii) bol vydaný v predchádzajúcich desiatich rokoch;

b) majú platné vízum, ak sa vyžaduje podľa nariadenia Rady (ES) č. 539/2001, ak sú držiteľmi platného povolenia na pobyt alebo platného dlhodobého víza;

c) zdôvodnia účel a podmienky plánovaného pobytu a majú zaistené dostatok prostriedkov na živobytie nielen na dobu pobytu, tak na návrat do svojej krajiny pôvodu alebo na tranzit do tretej krajiny, v ktorej ich určite prijímú, alebo sú schopní získať takéto prostriedky zákonným spôsobom opatriť;

d) nejde o osoby v SIS, ktorým má byť zamietnutý vstup;

e) nie sú považovaní za hrozbu pre verejný poriadok, vnútornú bezpečnosť, verejné zdravie alebo medzinárodné vzťahy ktoréhokoľvek členského štátu, a najmä osobami, ktorým má byť podľa národných databáz členských štátov nepovolený vstup z rovnakých dôvodov.“

18. Z citovaného ustanovenia je zrejmé, že disponovanie platným vízom alebo povolením na pobyt je len jednou z podmienok vstupu a pobytu na území členských štátov Európskej únie, teda aj Slovenskej republiky. Čl. 6 ods. 1 písm. b) Kódexu schengenských hraníc súčasne reflektuje skutočnosť, že štátni príslušníci niektorých tretích krajín vízovej povinnosti nepodliehajú. Táto eventualita je vyjadrená odkazom na nariadenie Rady (ES) č. 539/2001, ktorým sa ustanovuje zoznam tretích krajín, ktorých štátni príslušníci musia mať pri prekračovaní vonkajších hraníc víza, ako aj zoznam krajín, ktorých štátni príslušníci sú oslobodení od tejto povinnosti (ďalej len „nariadenie ES č. 539/2001“). Zoznam tretích krajín, ktorých štátni príslušníci majú povinnosť mať pri prekročení hranice Európskej únie platné vízum, je uvedený v prílohe I tohto nariadenia, príloha II potom obsahuje zoznam tretích krajín, ktorých štátni príslušníci sú oslobodení od tejto povinnosti. Ak sú občania niektorého tretieho štátu od vízovej povinnosti podľa nariadenia ES č. 539/2001 oslobodení, vzťahuje sa táto úľava v súlade s jeho článkom 1 ods. 2 iba na pobyty, nepresahujúce celkom tri mesiace.

19. Toto nariadenie, respektíve jeho prílohy I a II, bolo zmenené nariadením EÚ č. 2017/850 tak, že z prílohy I bol presunutý odkaz na Ukrajinu do prílohy II nariadenia ES č. 539/2001, s tým, že zrušenie vízovej povinnosti sa vzťahuje iba na držiteľov biometrických pasov vydaných Ukrajinou v súlade s normami Medzinárodnej organizácie pre civilné letectvo (ICAO).

20. S ohľadom na to, ako je konštruovaný čl. 6 ods. 1 Kódexu schengenských hraníc (čoby všeobecný predpis, v rámci ktorého je cezhraničný pohyb regulovaný - pozri ods. 16 tohto odôvodnenia), teda držiteľom ukrajinského biometrického pasu odpadla iba jedna z podmienok vstupu a pobytu na území EÚ. Za predpokladu, že ich pobyt nepresiahne 90 dní počas ľubovoľného obdobia 180 dní (ktorým sa rozumie obdobie 180 dní bezprostredne predchádzajúce každému dňu pobytu), nemusia teda štátni príslušníci Ukrajiny, ktorí sú držiteľmi biometrického cestovného pasu, naďalej spĺňať podmienku vyplývajúcu z písmena b) tohto ustanovenia, teda disponovať platným (krátkodobým) vízom. Táto skutočnosť však sama o sebe nemá vplyv na použiteľnosť Kódexu schengenských hraníc; toto nariadenie sa, ako bolo uvedené vyššie, naďalej vzťahuje na všetky osoby prekračujúce vonkajšie aj vnútorné hranice členských štátov EÚ.

21. Okolnosť, či je cudzinec od vízovej povinnosti oslobodený, sa teda nijako nedotýka maximálnej prípustnej doby pobytu 90 dní v období 180 dní, ktorá vyplýva z úvodnej vety článku 6 ods. 1 Kódexu schengenských hraníc. K opačnému výklade neponúka priestor ani nariadenie EÚ č. 2017/850, ktorým sa upustilo od vízovej povinnosti pre držiteľov ukrajinských biometrických pasov (nie je možné z neho vyvodiť, že sa u existujúcich pobytov na základe udeleného víza prerušuje doterajšia 180 dňová lehota a začína plynúť nová, odvíjajúca sa od vstupu na území EÚ na základe bezvízového styku). Možno teda uzavrieť, že odpadnutím vízovej povinnosti pre štátnych príslušníkov tretích krajín nezanikajú ostatné regulatívy vstupu a pobytu, a naďalej pre nich o. i. platí, že dĺžka ich pobytu nesmie počas obdobia 180 dní bezprostredne predchádzajúcich každému dňu pobytu presiahnuť v súhrne 90 dní.

22. Tento záver nepriamo podporuje aj právny názor vyslovený Súdny dvorom Európskej únie v rozsudku z 3.10.2006, C-241/05, Bot. Súdny dvor v tomto rozsudku podal výklad niektorých ustanovení Dohovoru o vykonávaní Schengenskej dohody zo 14.06.1985, uzatvorenej medzi vládami štátov hospodárskej únie Beneluxu, Spolkovej republiky Nemecko a Francúzskej republiky o postupnom zrušení kontrol na spoločných hraniciach (Ú. V. 2000, L 239, s. 19); pravidlá obdobné úprave teraz účinného Kódexu schengenských hraníc bola zavedená už zakladajúcimi členmi schengenského priestoru.

23. Ustanovenie čl. 20 ods. 1 spomínaného dohovoru oprávňuje cudzincov, ktorí nepodliehajú vízovej povinnosti, voľne sa pohybovať na území zmluvných strán maximálne tri mesiace počas obdobia šiestich mesiacov odo dňa prvého vstupu, za predpokladu, že spĺňajú podmienky vstupu uvedené v článku 5 ods. 1 písm. a), c), d) a e) tohto dohovoru. Článok 5 ods. 1 citovaného dohovoru potom stanovuje podmienky vstupu cudzincov na územie zmluvných strán Schengenskej dohody pre pobyt, ktorý netrvá dlhšie ako tri mesiace, obdobne ako článok 6 ods. 1 Kódexu schengenských hraníc, t. j. povinnosť mať platný cestovný doklad [písm. a)], platné vízum [písm. b)], doklady, ktoré potvrdzujú účel a podmienky plánovaného pobytu vrátane zaistenia dostatočných finančných prostriedkov [písm. c)], cudzinec nie je osobou, ktorej má byť odmietnutý vstup [písm. d)], a nepredstavuje nebezpečenstvo pre verejný poriadok, bezpečnosť štátu alebo medzinárodné vzťahy jednej zo zmluvných strán [písm. e)].

24. V uvedenej veci C-241/05, Bot sa Súdny dvor Európskej únie zaoberal obdobnou situáciou, aká nastala v prípade prejednávanej kasačnej súdnej veci. Išlo o prípad rumunského občana, ktorý sa zdržiaval v schengenskom priestore na základe bezvízového styku v období od 15.08.2002 do 25.03.2003 postupne dva a pol mesiaca, dva mesiace a jeden mesiac. Súdny dvor v citovanom rozsudku vyslovil záver, že štátnemu príslušníkovi tretej krajiny požívajúceho bezvízový styk so štátmi Schengenskej dohody zo 14.06.1985 (Ú. V. 2000, L 239, s. 13-18), nie je zakázané voľne sa pohybovať v schengenskom priestore aj po uplynutí prípustnej doby pobytu 3 mesiace počas obdobia 6 mesiacov podľa čl. 20 ods. 1 Dohovoru o vykonávaní Schengenskej dohody, avšak „len za podmienky, že táto osoba znova vstúpi do schengenského priestoru a na tento vstup dôjde po uplynutí doby šiestich mesiacov odo dňa jej vôbec prvého vstupu do tohto priestoru. Takýto nový vstup musia preto tiež považovať za prvý vstup v zmysle citovaného ustanovenia, rovnako ako vôbec prvý vstup do schengenského priestoru.“ Ustanovenie čl. 20 ods. 1 Dohovoru o vykonávaní Schengenskej dohody tak „štátnemu príslušníkovi tretieho štátu nepodlieha vízovej povinnosti dovoľuje zdržiavať v tomto priestore maximálne 3 mesiace počas po sebe idúcich období 6 mesiacov, za podmienky, že každé z týchto období bude započaté takýmto prvým vstupom.“ K otázke možného rizika obchádzania pravidiel pre dlhodobé pobyty Súdny dvor dodal, že je vecou zákonodarcu Spoločenstva prípadne zmeniť čl. 20 ods. 1 Dohovoru o vykonávaní Schengenskej dohody tak, aby kumuláciou dvoch nie bezprostredne po sebe nasledujúcich pobytov v schengenskom priestore počas takmer šiestich mesiacov nedochádzalo k ohrozovaniu pravidiel uplatniteľných na pobyty dlhšie ako tri mesiace.

25. Z uvedeného je zrejmé, že kasačným súdom podaná interpretácia vyššie uvedených ustanovení Schengenského hraničného kódexu a nariadenia ES č. 539/2001 je konformná s výkladom prakticky rovnaké únijnej úpravy, podaným už skôr Súdny dvorom Európskej únie.

26. V prejednávanej veci sťažovateľ prvýkrát vstúpil na územie schengenského priestoru v roku 2012 na platné vízum Maďarskej republiky. Cieľom jeho cesty boli všetky štáty EÚ. V Poľsku mal povolený pobyt od roku 2012 do roku 2014, v inom členskom štáte nemal povolený pobyt s výnimkou SR, kde mal povolený tolerovaný pobyt od 04.07.2017 do 14.07.2017. Od 15.07.2017 nemá na území SR ani iného členského štátu povolený žiaden pobyt.

27. Sťažovateľovi sice už odpadla jedna z podmienok vstupu a pobytu na území EÚ, táto skutočnosť však, ako je vyššie uvedené, nijako neovplyvnila dĺžku prípustného pobytu 90 dní v rámci 180 dní, v zmysle čl. 6 ods. 1 kódexu schengenských hraníc. Ak teda sťažovateľ zotrval na území Slovenskej republiky, respektíve Európskej únie, aj po 15.07.2017, porušil tým svoj pobytový status. Za tejto situácie kasačný súd konštatuje, že krajský súd nepochybil, ak dospel k záveru, že sťažovateľ sa neoprávneného pobytu na území Slovenskej republiky dopustil; podľa kasačného súdu však námietka, že je držiteľom biometrického pasu s poukazom na to, že nesplnil ďalšie podmienky ustanovené nariadením, nemá žiaden vplyv na zákonnosť rozhodnutia správnych orgánov, ktoré jeho pobyt považovali za neoprávnený.

28. K námietke sťažovateľa týkajúcej sa zásahu do jeho práva na rešpektovanie súkromného a rodinného života sa kasačný súd stotožnil s jej vyhodnotením zo strany krajského súdu ako nedôvodnej.

29. Otázka existencie či absencie rodinného života je v prvom rade otázkou faktickou, závislou na praktickej realite úzkych osobných pút. (K a T. proti Fínsku, č. 25702/94, rozsudok z 12. júla 2001, § 150) Hoci základným zmyslom článku 8 Dohovoru je chrániť jedinca pred svojvoľnými zásahmi verejnej moci, môže ako doplnok existovať aj pozitívny záväzok obsiahnutý v účinnom „rešpektovaní“ rodinného života. Preto tam, kde vznikli rodinné väzby, musí štát v zásade konať spôsobom, ktorý umožní ďalší rozvoj takých väzieb. (Kutzner proti Nemecku, č. 46544/99, 26.02.2002)

30. Z konania je zrejmé, že sťažovateľ nemá na území Slovenskej republiky rodinu, v Českej republike má družku, ktorá má dve deti, pričom ako sám tvrdil, nie je ich otcom.

31. Žalovaný v rozhodnutí poukázal na stret dvoch základných práv a slobôd, a to práva cudzinca na súkromie a rodinný život (čl. 8 ods. 1 Dohovoru) na jednej strane a na druhej strane právo štátu na zásah do tohto práva (čl. 8 ods. 2 Dohovoru). Z rozhodnutia žalovaného však je zrejmé ako sa s uvedenými skutočnosťami, a to, že sťažovateľ nemá na území Slovenskej republiky žiadnu rodinu, (má družku v Českej republike, ktorá má dve deti) vysporiadal a prečo uprednostnil právo štátu na zásah do prípadného práva na rodinný a súkromný život, a ten odôvodnil záujmom na verejnom poriadku, zabránením a predchádzaním porušovania zákonov Slovenskej republiky a štátov schengenskej dohody.

32. Takýto záver správnych orgánov potvrdený názorom krajského súdu vyhodnotil kasačný súd za udržateľný a zákonný.

33. Kasačný súd napokon vyhodnotil za nedôvodnú aj námietku sťažovateľa týkajúcu sa tvrdeného podstatného porušenia ustanovení o konaní pred orgánom verejnej správy vo vzťahu k odôvodneniu napadnutého rozhodnutia. Vo vzťahu k námietke existencie biometrického pasu pritom odkazuje na svoje závery vyššie uvedené, keďže týmito sa správne orgány nezaoberali.

34. Vzhľadom k tomu, že námietky sťažovateľa vyhodnotil kasačný súd za nedôvodné, kasačnú sťažnosť podľa § 461 SSP zamietol.

35. O trovách kasačného konania rozhodol kasačný súd tak, že sťažovateľovi nepriznal nárok na ich náhradu z dôvodu jeho neúspechu. (§ 467 ods. 1 S. s. p. a analogicky podľa § 167 ods. 1 S. s. p.).

36. Senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky prijal rozsudok jednomyseľne (§ 139 ods. 4 S.s.p.).

Poučenie :

Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok n i e j e prípustný.

